

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ.

(τέλος).

Μετά τὸ πέρας τῆς μικρᾶς ταύτης ἀρχαϊκῆς θεατρικῆς παραστάσεως ἀπεχώρησε τοῦ ναοῦ ὁ βασιλεὺς Ἀττάλος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς πολυαρίθμου τοῦ συνοδίας, ἤρχισε δὲ ἡ μεγαλοπρεπὴς δημοτελὴς ἐορτὴ καὶ αἱ θυσίαι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διονύσου, πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς εὐρυχώρου πλατείας.

Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην κατῳρῶσαν οἱ τεθαμβωμένοι ἐκ τῆς λάμψεως θεαταὶ νὰ ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ν' ἀποθαυμάσωσι τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἐντεχνον κατασκευὴν τῶν ἀρχαϊκῶν ἱματισμῶν. Πολλοὶ τῶν νεαρωτέρων καλλιτεχνῶν εἶχον ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας μελετῆσαι καὶ σπουδάσαι τὴν ἀρχαιολογίαν, ἵνα ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβῶς καὶ πιστῶς ἀναπαραγάγωσι τὰς στολὰς καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν παρελθόντων αἰώνων. Οἱ ὁδηγοὶ τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς πομπῆς εἶχον ἀναγκασθῆ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νὰ παραμελήσωσι τὸ ἐπάγγελμα καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν των, ὅπως κατορθώσωσι ν' ἀνταποκριθῶσιν εὐσυνειδήτως εἰς τὰ ἐπιβεβλημένα αὐτοῖς καθήκοντα. Τὰ κοσμήματα, οἱ δακτύλιοι, τὰ ἐνώτια, τὰ φέλια, οἱ θύλακοι, αἱ ῥάβδοι, τὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς, τὰ

σανδάλια κτλ. κατεσκευάσθησαν μετ' ἐπιμελείας, ἀκριβείας καὶ στερεότητος, παντὸς ἐπαίνου ἀνωτέρας. Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἤρχισε νὰ δῇ ὁ ἥλιος, τὸ θέαμα εἶχε καταστῆ λαμπρότατον. Ζωηρῶς ἠκτινοβόλει ἡ κεφαλὴ τῆς Θεᾶς Νίκης ἀπὸ τοῦ θριαμβευτικοῦ ἄρματος τοῦ Ἀττάλου καὶ τὰ ποικίλα χρώματα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἐσπερινοῦ ἡλίου ἀντανεκλῶντο εἰς τὰς ἀπειραρίθμους ἐπωμίδας τῶν ἀξιωματικῶν, εἰς τὰ κοσμήματα τῶν κυριῶν καὶ εἰς τὰς διόπτρας τοῦ θεωμένου κόσμου. Εἶνε δύσκολον ἐν γένει νὰ περιγραφῇ ἡ ὄψις τῆς ἐορτῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν. Φαντάσθητε ἕνα ἀπέραντον κῆπον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ πίδακα φωτιζόμενον ὑπὸ λαμπροῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός, κύκλῳ τοῦ πίδακος τούτου εὐρεῖαν λίμνην, περιβαλλομένην πανταχόθεν ὑπὸ μυρίων φεγγαβολουσῶν ἡλεκτρικῶν λυχνιῶν, μεγάλους ναοὺς καταυγαζόμενους ὅτε μὲν ὑπὸ ἐρυθροῦ, ὅτε δὲ ὑπὸ πρασινοχρόου μαγικοῦ φωτός, ἀνὰ μέσον τῶν κλάδων τῶν δένδρων ὑποκεκρυμμένα χιονόλευκα ἀγάλματα, εἰδωλα, ἀπομιμήσεις τῆς τέχνης,

βωμοὺς, μικρὰ θυσιαστήρια καὶ ἐγγὺς αὐτῶν παραπήγματα ἐστολισμένα φαντασιωδῶς, βεβαμμένα ἄλλοκότως καὶ φέροντα ἑλληνικὰς ἐπιγραφάς, ἐντὸς αὐτῶν πωλητὰς ἐκ Νουβίας, Περσίας καὶ ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀπειραρίθμους λυχνίσκους, φωτίζοντας πανταχόθεν εἴτε ἐν μικρὸν θέατρον, εἴτε ἐν παράπηγμα, ὅπου ἄνθρωποι ἐνδεδυμένοι ἀρχαϊκὴν στολὴν ἦδον καὶ παρῆχον μουσικὰς συνουσίας δι' ἀρχαίων ἑλληνικῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπῆντα τις κήρυκας

καὶ ἐγκωμιαστὰς, ἐστολισμένους διὰ μαργαριτῶν, πτερῶν καὶ διφθερῶν, πλάνητας μουσικοὺς διάσους, στρατόπεδα διὰ τοὺς μαχητὰς μετὰ σκηνῶν καὶ φρουρίων, ἔπειτα πάλιν παραπήγματα κεκοσμημένα διὰ περσικῶν καὶ Ἰνδικῶν ὑφασμάτων. Πανταχόθεν ἠκούοντο φωναί, κραυγαί, ἄσματα, σαλπίσματα καὶ θόρυβος ὀρχουμένων. Εἰς τὰς διαφόρους παρόδους τοῦ κήπου εὗρισκέτις πλῆθος ἀνθρώπων, μεταξὺ δ' αὐτῶν τοὺς καλλιτέχνας καὶ τὰς συζύγους των, ἐνδεδυμένους ὡς Ἑλληνικὰς μαχητὰς, ἱερεῖας, ἀνθοστεφεῖς παρθένους καὶ πολλοὺς στρατηγούς, ὑπερφηφάνως φέροντας τὴν περικεφαλαιάν των. Ἐν τοῖς

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΕΙΩΝ.

ἐστιατορίοις καὶ καφενείοις συνωστίζετο ἐπίσης ἄπειρον πλῆθος θορυβούντων, ὀρχουμένων, ἀδόντων καὶ γελόντων ξένων, μόλις δὲ ἦτο δυνατόν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ περιλάβῃ ὅλας ταύτας τὰς ἐντυπώσεις χωρὶς ν' ἀποκάμῃ καὶ νὰ ἐξαντληθῇ. Αἱ αἰσθήσεις τοῦ θεωμένου ἐταράσσοντο καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ λειτουργήσωσι πλέον ἐκ τῆς τόσης λάμψεως, ἐκ τῶν τόσων χρωμάτων, τῶν τόνων καὶ εἰκόνων, αἵτινες ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐντὸς ἀσυνήθους πλαισίου παρίσταντο. Ὁ κόσμος μετέβαινε ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο θέαμα, καθ' ὃδὸν δὲ οἱ ἐν τοῖς παραπήγμασι πωληταὶ ἐσταμάτων τοὺς παρερχομένους καὶ ἐφώνουν αὐτοῖς πάσῃ δυνάμει: Στολίδια! Στολίδια! Ταχυδρομικὰ δελτάρια ἀπὸ τὴν Πέργαμον! Ἑλαίας! Ἑλαίας! Ἀγοράσατε ἄνθη! Ὁδηγοὺς τῆς Περγάμου! Ἀνθοδόχας, μαργαρίτας, ἐνώτια, φέλια, ἑλληνικὰ ποτά κτλ. — Ἐκεῖ ἠδύναντο νὰ ἴδῃ τις ἐπίσης καὶ τὸν δούρειον ἵππον, δι' οὗ οἱ Ἀχαιοὶ εἰσῆλθον εἰς τὰ τείχη τῆς Τρωάδος, ἑλληνικὸν θηριοτροφεῖον καὶ ἄλλα εἶδη ἀρχαϊκῶν